

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **U., a.s.**, B. IČO: X. (pôvodne s obchodným menom P., a.s.) proti žalovanej: **A., N.**, IČO: X., zastúpenej advokátkou JUDr. D., H., **o zaplatenie 77 821,88,-- eur (2 344 462,20,-- Sk) s prísl.**, na odvolanie žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. marca 2007, č.k. 4Cb 338/00-318 a rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2007, č.k. 4Cb 338/00-319 v znení dopĺňacieho rozsudku z 28. marca 2007, č.k. 4 Cb 338/00-328, takto

r o z h o d o l:

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 8. marca 2007, č.k. 4Cb 338/00-318 sa **z r u š u j e** a vec sa vracia súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2007, č.k. 4Cb 338/00-319 v znení dopĺňacieho rozsudku z 28. marca 2007, č.k. 4 Cb 338/00-328 sa **z r u š u j e** a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením pripustil čiastočné späťvzatie žaloby nad 1 969 654,57,-- Sk, v časti úrokov a úrokov z omeškania vypočítaných do 13. februára 2007 nad sumu 1 684 107,75,-- Sk a v časti platenia úrokov z omeškania nad 8,5% z istiny vo výške 1 969 654,57,-- Sk od 14. februára 2007 do zaplatenia.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobca pôvodne podal žalobu o zaplatenie dlhu z poskytnutého úveru 2 344 462,20,-- Sk, na úrokoch za obdobie od 9. apríla 1993 do 28. júna 2000 vo výške 1 042 098,78,-- Sk a úrokov z omeškania 22% ročne z istiny 2 344 462,20,-- Sk od 29. júna 2000 do zaplatenia. Pred začatím pojednávania žalobca zobral späť žalobu v časti o zaplatenie istiny 374 807,63,-- Sk a úrokov z omeškania 789 754,97,-- Sk, a preto

krajský súd uznesením z 15. marca 2005, č.k. 4Cb 338/00-187 zastavil konanie o zaplatenie istiny 374.807,63,-- Sk.

Na pojednávaní dňa 3. júna 2005 súd pripustil zmenu žaloby s tým, že žalovaná je povinná zaplatiť na istine 1 969 654,57,-- Sk, úroky vo výške 1 148 797,86,-- Sk a úroky z omeškania vo výške 8,5% z istiny 1 969 654,57,-- Sk od 16. augusta 2003 do zaplatenia.

Žalobca podaním z 15. februára 2007 žiadal pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaná je povinná zaplatiť na istine 1 969 654,57,-- Sk, na úrokoch a úrokoch z omeškania ku dňu 13. februára 2007 sumu 1 684 107,75,-- Sk a úrok z omeškania vo výške 8,5% z istiny vo výške 1 969 654,57,-- Sk od 14. februára 2007 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Toto podanie žalobcu na zmenu žaloby je svojim obsahom čiastočným späťvzatím žaloby, s ktorým žalovaná súhlasila. Preto súd podľa § 96 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná odvolanie. Namietala, že z výroku napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z čoho pozostáva suma, o ktorú žalobca zobral svoju žalobu späť, čo tvorí istinu a čo tvoria úroky a z akej sumy boli vypočítané úroky a za aké obdobie. Nie je zrejmé, čoho sa vlastne žalobca domáhal a čo tvorila istina 374 807,63,-- Sk a z čoho bol vypočítaný úrok z omeškania 789 754,97,-- Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal napadnuté uznesenie v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

Odvolací súd výrok napadnutého uznesenia pokladá za neúplný, nepresný. Krajský súd podľa odôvodnenia rozhodnutia rozhodol podľa § 96 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. pripustil čiastočné späťvzatie žaloby, avšak podľa uvedeného ustanovenia bolo potrebné v časti späťvzatia žaloby konanie zastaviť, lebo žalobca predmetným procesným úkonom prejavil vôľu, aby sa nekonalo a vo veci meritórne nerozhodlo.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom v znení dopĺňacieho rozsudku uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1 969 654,57,-- Sk a úrok z omeškania ku dňu 13. februára 2007 v sume 1 684 107,75,-- Sk, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne z istiny 1 969 654,57,-- Sk od 14. februára 2007 do zaplatenia a náhradu trov konania 78 784,-- Sk. Ďalej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť štátu na účet Krajského súdu v Prešove trovy konania v sume 391,30,-- Sk (ako náhradu svedočného).

Súd prvého stupňa rozhodol tak s odôvodnením, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí úveru podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka. Zmluva bola menená dodatkami, ktoré menili jednak splátky úveru a jednak konštatovali dlžnú sumu z poskytnutého úveru. Podľa dodatku č.7 z 27. júna 1996 je dlžná suma 2 525 611,90,-- Sk, podľa dodatku č.8 z 18. novembra 1996 je dlžná suma 2 450 465,60,-- Sk, podľa dodatku č.9 z 22. septembra 1997 je dlžná istina 2 396 465,60,-- Sk. Podpísané dodatky svedčia o tom, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou došlo k odsúhlaseniu zostatku dlhu a k dohode o splácaní tohto dlhu v jednotlivých dohodnutých mesačných splátkach podľa splátkového kalendára, uvedeného v dodatkoch. Splatenie záväzku z úveru bolo zabezpečené záložnými zmluvami zriadenými podľa §151a Občianskeho zákonníka. Keďže žalovaná neplnila záväzok z úverovej zmluvy a nesplácala jednotlivé mesačné splátky včas, došlo k realizácii záložného práva. Výťažok z predaja (spolu v sume 1 772 300,-- Sk) žalobca použil na splácanie dlhu z úveru. Z dôvodov záložného práva pre viacerých veriteľov bola použitá na splácanie úveru suma 374 807,63,-- Sk na istinu ku dňu 21. decembra 2001, suma 779 754,97,-- Sk na úroky k 21. decembru 2001 a suma 10 000,-- Sk na úrok ku dňu 28. februára 2002. V zmysle uzavretej úverovej zmluvy a ustanovenia § 330 ods.1 a 2 Obchodného zákonníka pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu. Preto mohol žalobca použiť výťažok z predaja zálohu najprv na splatné úroky a vo zvyšku na dlžnú istinu. Súd pokladal za nerozhodujúcu obranu žalovanej o nezákonnosti pri predaji hnutelných vecí, keď veci ocenené na sumu 768 000,-- Sk boli predané len za 12 300,-- Sk, a to z dôvodu, že pre predmet sporu z úverového vzťahu je rozhodujúce, či a v akej výške bola kúpna cena ako výťažok z predaja hnutelných či nehnuteľných vecí použitá na splácanie úveru. Ide teda o zistenie výšky a poradia, v akom boli uspokojované práva žalobcu na zaplatenie istiny, príslušenstva pohľadávky v časti úrokov a úrokov z omeškania.

Podľa doloženého výpisu z knihy peňažného ústavu dlh žalovanej z poskytnutého úveru predstavuje na istine 1 969 654,57,-- Sk a na úrokoch a úrokoch z omeškania 1 684 107,75,-- Sk, ktoré sú vypočítané správne. Krajský súd preto s poukazom na § 497 v spojení s § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka zaviazal žalovanú na platenie dlžnej istiny z poskytnutého úveru, úrokov a úrokov z omeškania, tak ako vyplýva z výroku tohto rozsudku. Žalovaná dlh z úveru riadne nesplácala ani v časti istiny či dohodnutých úrokov, preto pri porušení zmluvy a § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka krajský súd rozhodol o povinnosti zaplatiť dlh z úveru. O platení úrokov z omeškania bolo rozhodnuté podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Konkrétne sadzby výšky úrokov vyplývajú zo znenia zmluvy,

resp. z dodatkov uzavretej zmluvy. Navyiac v zmysle dodatku č.9 úverovej zmluvy, a to bodu 5, podbodu 24, výška úrokov je menená bankou v závislosti od zmeny diskontnej sadzby a úverových podmienok Národnou bankou Slovenska a aktuálne takýto úrok z omeškania je 8,5% ročne.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá v spore úspech nemala.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie. Namietala, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonala navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Uviedla, že pôvodne so žalobcom uzavrela v roku 1993 úverovú zmluvu na sumu 2 165 000,-- Sk s úrokovou sadzbou 22% na kúpu nehnuteľnosti, pozemku a budovy od J.. V roku 1995, kedy meškala so splácaním úveru, ktorý splácala v nepravidelných splátkach, so žalobcom uzatvorila tzv. reúver, kde k čiastke 2 165 000,-- Sk pripočítala nesplatené úroky, a tak vznikol nový dlh cca 2 650 000,-- Sk. Súd sa nevyporiadal s momentom splácania úveru od roku 1993 do preúverovania v roku 1995, nezohľadnil už splatené sumy a napokon aj samotný žalobca uznal, že vypočítané úroky sú nesprávne, o čom svedčí skutočnosť, že vzal v časti žalobu späť a v priebehu konania menil požadovanú dlžnú sumu.

Ďalej namietala, že žaloba bola podaná predčasne ešte pred splatnosťou dohodnutého úveru, lebo podľa úverovej zmluvy a jej dodatkov splácanie úveru bolo dohodnuté do 15. augusta 2003. Tiež sa súd nevyporiadal s celkovou úhradou splateného úveru, ktorú vyčíslila cez 4 000 000,-- Sk spolu s predajom nehnuteľnosti a taktiež sa nevyporiadal s rozpornosťou tvrdení pri odstúpení od zmluvy, kde v odôvodnení svojho rozhodnutia len konštatuje, že zmluvy mali byť doručené žalovanej dňa 15. januára 1999. Žalobca nevedel preukázať doručenkou výzvu na odstúpenie od zmluvy, preukázal sa iba doručenkou zo 14. januára 1999, kde žalovanú vyzýva na uhradenie splatnej pohľadávky. Krajský súd sa nevyporiadal ani s návrhmi, ktoré žiadala doložiť z exekútorských úradov, lebo nie je zrejmé, na akom právnom podklade došlo k uspokojeniu pohľadávok ďalších veriteľov, keď v čase uzavretia záložnej zmluvy pre banku na 2 165 000,-- Sk bola nehnuteľnosť bez tiarch a bez nich bola do roku 2000. Nezaoberal sa ani s námietkou pasívnej legitimácie, lebo má za to, že kúpou nehnuteľnosti tretou osobou, na ktorú viazlo záložné právo, prevzali kupujúci na seba aj tento záväzok a teda aj pohľadávky zo zmluvy. Ďalej namietal, že zo samotného výroku napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z akej sumy bola vypočítaná istina, či boli k nej pripočítané aj úroky, ktoré by mali tvoriť príslušenstvo, čo tvoria úroky z omeškania

a čo tvoria úroky z úrokov z omeškania. Nie je zrejmé z výroku rozsudku súdu prvého stupňa, za aké obdobie a aká úroková sadzba bola použitá pri výpočte dlžnej sumy 1 684 107,75,-- Sk, ktorá má tvoriť úrok a úrok z omeškania ku dňu 13. februára 2007. K výroku o trovách konania žalovaná namietala, že bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov a keď ju súd zviazal na náhradu trov konania, nepostupoval v zmysle ustanovenia § 148 ods. 1 O.s.p.

Žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zmenil a žalobu zamietol, prípadne napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti rozsudku je dôvodné.

Podľa obsahu spisu žalobca pôvodne žalobou, ktorá došla súdu prvého stupňa 3. júla 2000 uplatnil právo na zaplatenie istiny 2 344 462,20,-- Sk, sumu 1 042 098,78,-- Sk ako vyčíslené úroky za obdobie od 9. apríla 1993 do 28. júna 2000 a úroky z omeškania vo výške 22% od 29. júna 2000 z istiny 2 344 462,20,-- Sk. Žalobca tvrdil, že ku dňu podania žaloby bol žalobca v omeškaní s plnením úverovej zmluvy č. 3324-11036-156 z 8. apríla 1993 v znení jej dodatkov s poslednou lehotou splatnosti 15. augusta 2003.

Podľa úverovej zmluvy č. 3324-11036-156 z 8. apríla 1993 sa žalobca zviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 2 165 000,-- Sk a žalovaný sa zviazala úver splatiť a zaplatiť úrok a poplatky do 30. decembra 1996.

Žalovaná v odvolaní namietala, že súd sa nevysporiadal so splácaním úveru od roku 1993 do roku 1995 v sume 500 000,-- Sk, kedy jej žalobca poskytol reúver.

Podľa obsahu spisu uzavretím dodatku č. 4 z 28. augusta 1995 k úverovej zmluve č. 3324-11036-156 účastníci konania vyčíslili výšku záväzku žalovanej. V bode 2 je uvedené, že žalovaná vyčerpala úver v sume 2 165 000,-- Sk a splatila na istine 200 000,-- Sk. Dlžná suma vrátane úrokov činí 2 527 838,24,-- Sk. Súčasne v tomto dodatku sa dohodli na splatení peňažného dlhu splátkami s tým, že posledná splátka na splnenie záväzku žalovanej zo zmluvy o úvere bola 15. august 2003. Z výpisu z úverového účtu vypracovaného žalobcom 20. novembra 2002 (č.l. 109 spisu) vyplýva, že žalovaná do 28. augusta 1995 splatila úroky vo výške 562 838,24,-- Sk.

Z uvedeného dodatku nevyplýva poskytnutie nového úveru žalovanej. Došlo k dohode o „preúverovaní“ dlhu a k určeniu nového termínu splatenia úveru s príslušenstvom. Úroky, ktoré žalovaná ako dlžníčka bola povinná platiť žalobcovi pri omeškaní s platením

úveru, sa stali súčasťou poskytnutého nespлатeného úveru. Dohodnúť splácanie úveru takýmto postupom podľa právnej judikatúry je možné.

Medzi účastníkmi konania zostalo sporným, či žalobca z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku odstúpil od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. Žalobca predložil súdu list zo 14. januára 1999 spisovej značky 137/99-151/OÚO (č.l. 129 spisu), v ktorom oznámil žalovanej pod bodom 1/, že odstupuje od úverovej zmluvy, a to odo dňa prevzatia listiny, pod bodom 2/ žiadal dlžnú istinu 2 344 462,20,-- Sk a dlžné úroky v čiastke 377 664,82,-- Sk zaplatiť do 10 dní od prevzatia výzvy (spolu 2 737 868,50,-- Sk) a pod bodom 3/ upozornil na realizáciu záložného práva v súlade s podmienkami dohodnutými v záložných zmluvách č. 1/332-11036-156 a č. 2/3324-11036-156 z 8. apríla 1993. Žalobca predložil návratku z doporučene podanej zásielky, z ktorej je nepochybné, že žalovaná prevzala 15. januára 1999 od žalobcu zásielku. Rozpor medzi účastníkmi vznikol tým, že rovnakú spisovú značku má aj list žalobcu zo 14. januára 1999 (č.l. 100 spisu), ktorý obsahuje tiež výzvu a desaťdňovú lehotu na zaplatenie dlžnej čiastky spolu 2 737 868,50,-- Sk s upozornením realizácie záložného práva. Tento list žalobcu s rovnakým dátumom vystavenia a s rovnakou spisovou značkou však neobsahuje vyjadrenie vôle žalobcu odstúpiť od úverovej zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka.

Žalovaná v podaní zo 14. januára 2003 (č.l. 147 spisu) namietala, že k odstúpeniu od úverovej zmluvy nedošlo, pretože žiaden list o odstúpení od úverovej zmluvy od žalobcu neobdržala. Súčasne poukázala na záznam z 5. mája 1999 spísaný žalobcom o spôsobe riešenia úverového prípadu.

V zázname z 5. mája 1999 (č.l. 159 spisu) spísaným medzi žalobcom a žalovanou, žalovaná uznala dlh voči žalobcovi vo výške 2 874 685,17,-- Sk z úverovej zmluvy z 8. apríla 1993. Napriek tomu, že záznam bol vykonaný takmer po štyroch mesiacoch od písomného podania žalobcu zo 14. januára 1999, nie je v ňom ani zmienky o tom, že žalobca predtým od úverovej zmluvy odstúpil. Z navrhutej alternatívy riešenia úverového prípadu vypracovanej žalobcom, pod bodom 1/ v znení: “ p. D. zaplatí sankčné úroky a bude pokračovať v splátkach“, je nepochybné, že žalobca naopak prejavil vôľu, aby žalovaná plnila záväzok zo zmluvy a platila žalobcovi dlh z úveru splátkami stanovenými v dodatkoch k úverovej zmluve, s poslednou splátkou 15. augusta 2003, dohodnutou dodatkom č. 4 z 28. augusta 1995.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie svedeckou výpoveďou pracovníčky žalobcu Ing. A., do ktorej kompetencie patrila klientka - žalovaná a ktorá sa zúčastnila na

prejednávaniu riešenia úveru 5. mája 1999. Rozpor v doručení odstúpenia od zmluvy nebol ňou objasnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného skutkového stavu v zmysle § 266 Obchodného zákonníka (o výklade prejavu vôle právneho úkonu) dospel k záveru, že žalovanej nebolo doručené odstúpenie od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka. Preto žalovaná dôvodne namietala predčasnosť žaloby podanej 3. júla 2000, keď lehota splácania poskytnutého úveru bola dohodnutá do 15. augusta 2003. Potom stanovisko súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí, že žalobca dňa 14. januára 1999 odstúpil od úverovej zmluvy, nie je vecne správne.

Žalobca podaním z 28. februára 2003 (č.l. 160 spisu) navrhol alternatívnu zmenu návrhu. Ako druhú alternatívu žiadal zaplatiť dlžnú sumu po lehote splatnosti vo výške 1 625 188,97,-- Sk. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí uložil žalovanej povinnosť zaplatiť dlžnú istinu v sume 1 969 654,57,-- Sk, ktorú žalobca uviedol ako prvú alternatívu. Súd vychádzal z výpisu z kníh žalobcu z 13. februára 2007, v ktorej je uvedený nesplatený úver v sume 1 969 654,57,-- Sk.

Vzhľadom k tomu, že splatnosť celého úveru nastala 15. augusta 2003, z obsahu spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, v akom rozsahu žalovaná nesplatila úverovú istinu a zmluvné úroky v deň poslednej splátky úveru. Preto nie je možné ani posúdiť správnosť priznanej istiny predstavujúcej nezaplatený úver, úroky a úroky z omeškania.

Z obsahu spisu je nesporné, že žalovaná poskytnutý úver nesplatila v lehote splatnosti a že nezaplatila v lehote splatnosti ani zmluvné úroky z úveru. Potom žalobcovi vzniklo právo aj na úroky z omeškania. Pretože súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí vyčíslil jednou sumou 1 684 107,75,-- Sk úroky, aj úroky z omeškania ku dňu 13. februára 2007, nie je možné zistiť, v akom rozsahu žalovaná nesplatila v lehote splatnosti zmluvný úrok. Tiež nie je potom zistiteľné, v akom rozsahu žalobca vyúčtoval a súd prvého stupňa priznal úroky z omeškania a či ich výška zodpovedala spôsobu určenia sadzby úrokov dohodnutých dodatkom č. 9 z 22. septembra 1997. V tejto časti je preto obrana žalovanej dôvodná.

Pre posúdenia dôvodnosti predmetu sporu odvolací súd pokladal za irelevantnú námietku žalovanej o spôsobe realizácie záložného práva predajom nehnuteľnosti, na ktorú bolo zriadené záložné právo s tým, že poukazuje na dôvody uvedené súdom prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, v ktorých reaguje na námietku realizácie záložného práva a poradie uspokojovania pohľadávok žalobcu (najprv úverový úrok a potom úverový dlh). Takýto postup je v súlade s ustanovením § 330 ods. 2 Obchod. zák.

Za nedôvodnú odvolací súd pokladal aj námietka žalovanej o nedostatku pasívnej legitímácie. Predajom nehnuteľnosti tretej osobe, na ktorú bolo zriadené záložné právo, zabezpečujúce splatenie úveru dlžníka, sa postavenie dlžníka z úverového vzťahu nezmení. Bude len na veriteľovi, či právo vrátenia poskytnutého úveru z tohto vzťahu bude požadovať od zmluvného dlžníka alebo bude realizovať záložné právo k nehnuteľnosti.

Krajský súd sa vysporiadal v napadnutom rozhodnutí s poukazom na § 330 a § 503 Obchodného zákonníka aj s námietkou žalovanej o tom, akým spôsobom sa splácaná mesačná istina 50 000,-- Sk započítala na splatenie dlhu z úveru a platenie úrokov z úveru.

Pretože súdom prvého stupňa nebola preukázaná výška nesplateného úveru, zmluvných úrokov a z nich vyplývajúcich úrokov z omeškania, odvolací súd pokladal napadnuté rozhodnutie za predčasné. Z toho dôvodu bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa doplní dokazovanie v naznačenom smere a o veci opäť rozhodne.

V novom rozhodnutí o veci súčasne rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

K námietke žalovanej, týkajúcej sa náhrady trov konania v súvislosti s jej oslobodením od platenia súdnych poplatkov, odvolací súd poznamenáva, že oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 O.s.p. neznamena súčasne aj zbavenie zodpovednosti účastníka konania za výsledok sporového konania. To znamená, že v prípade, ak účastník konania, ktorý bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov bude celkom, resp. čiastočne neúspešný v konaní, bude za podmienok § 142 O.s.p. zaviazaný na znášanie náhrady trov konania účastníkovi, ktorý v konaní mal celkom alebo čiastočný úspech.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. mája 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.